

zuza ferenczová

vyskočit' z kože / problém

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona.

Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat.

Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno pouze se souhlasem DILIA.

Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp. práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost.

V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823,
amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 845.

WWW.DILIA.CZ

DIEVČA

CHLAPEC

KIKA

IKA

(všetky ostatné postavy hrajú tí istí ľudia)

Problém

vysoko

Dievča: Mám problém. Mám doprdele dosť veľký problém. Lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, blem-pro, blem-pro, , blem-pro, blem-pro, , blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro.

-

Je veľký ako najväčší panelák uprostred najväčšieho sídliska na svete. Nie. Je veľký ako najväčšia facka akú ste kedy dostali. Je veľký ako noc, keď sa bojíte a tá zasraná noc sa nechce skončiť. Je veľký ako more, ktoré vidíte z upoteného autobusu 1x v živote. Je veľký ako najväčšie veľké čosi, čo si človek vie predstaviť. Je veľký ako VELKÉHOVNO.

-

V skutočnosti nie je ani taký veľký ako podliatina na zápästí, keď vás niekto príliš dlho a príliš silno drží. Možno nie je ani taký veľký ako keď vás uhryzne pes. Možno je ešte menší ako vybitý zub. Možno je menší ako sprostý šušeň. Nevie, aký je momentálne veľký. Nevie si ho ani predstaviť. Ani nechcem, vôbec si ho nechcem predstavovať. Viem len, že je.

3 kamošky

cigi na WC-ku

Kika: Ty prečo furt piješ ten citrónový blivajz?

Dievča: Lebo. Chceš?

Kika: Nie.

Ika: Jeden týpek sa so mnou chce stretnúť.

Kika: Aký týpek?

Ika: To práve neviem, jeden týpek, čo si s ním chatujem.

Kika: Nebuď trápna, nejakému týpkovi z chatu nenaletí hádam už ani úplne vymätená nána.

Ika: Však prečo by tu malo ísť hneď o to?

Kika: Tak mi povedz, prečo sa s ním chceš stretávať? Za ruky sa môžeš vodiť aj s chalanmi z našej triedy!

Ika: Ja hľadám lásku, Kika.

Kika: Ty si čúza!

Ika: Ty si čúza.

-

Kika: Čo je s tebou? Si ako vypichnutý silikónový cecok! Daj mi liznúť... Fúj! To ti fakt chutí, ten blivajz?

Dievča: Nechutí.

Kika: Tak prečo to piješ?

Dievča: Lebo.

(zazvoní / špaky do záchodovej vody)

Dievča: Čo by ste robili, keby ste BOLIVTOM?

Kika: TYSIVTOM! Ja som to vedela, ja som to hovorila Ike, že Ika?!

Ika: Hovorila si to, Kika, lenže ty to hovoríš o každej.

Dievča: To je anketa, píšem taký článok.

Kika: Aha. Určite?

Dievča: Určite.

Kika: Tak odpoviem niečo šokujúce, aby som konečne zbalila nášho telinára.

Ika: A odkedy telocvikári čítajú školské časáky?

Dievča: Ale Kika, nebude tam, že kto to hovoril.

Kika: Tak potom úprimne. Keby som bola v tom, šla aby som za matkou a matka by ma najprv prizabila ale potom by mi vybavila potrat, zatajila to pred zvyškom rodiny a pred sebou a potom by som mala dosť dlhého zaracha, žiadne vreckové a žiadny kredit na debilčeku. Ale mne sa to nemôže stať, lebo ja si dávam pozor.

Ika: Akože ty si dávaš pozor? A čo Igor?

Kika: Igor sa neráta. Igor sa neurobil.

Ika: Igor sa neurobil, lebo prišli vaši, ale keby neprišli, tak by sa urobil.

Dievča: Toto môžem použiť?

Kika: To by si ma rovno mohla podpísať, nie?

Ika: Jedna moja segra otehotnela pri tabletkách. A podľa mňa brala aj 2 druhy. Naraz.

Dievča: Takže by si si to nenechala?

Kika: Jasné, že nie, však myslíš, že mojej mame by sa chcelo vychovávať ešte aj moje decko?

(zvoní 2x)

Kika: Musíme ísť.

Dievča: Čo máme prvú hodku?

Ika: Deják. Máš domiku, Kika?

Kika: Ja na deják seriem, môže človek zbaliť nejakého Karola IV.? No môže?!

Kika a Ika: Nemôže!

Dievča: Vy ste čúzy.

-
Kika: Ja len jedno nechápem, ty prečo už dva týždne piješ ten blivajz?

Prach na topánkach

v prachu

Dievča: Kto mi povie, čo mám robiť, kto mi povie, čo je lepšie. Čo je správnejšie. Ak je od dobrého k zlému kruh, nasleduje za najlepším hneď najhoršie. Najlepšie pre niekoho je najhoršie pre niekoho. Kto mi to povie. Chcela by som byť kamienok, aby ma niečia teniska odkopla nejakým smerom. Kto mi povie, čo mám robiť. Teraz, keď je to NAOZAJDÔLEŽITÉ.

Kakao

pri stene

Chlapec: Prečo sa pozeráš do steny?

Dievča: Upokojuje ma to.

Chlapec: Z akej hodky blicuješ?

Dievča: Ja neblicujem, mňa poslali pre mapu Habsburskej ríše.

Chlapec: Ja som out kvôli telocviku. Telinár nás permanentne núti strieľať hlavičky a ja som si istý, že futbalisti sú tak blbí práve kvôli tomu, kvôli tým hlavičkám. Lebo im odumierajú mozgové bunky, pri každej hlavičke niekoľko tisíc. Aj telinár je futbalista. Keby mohol, strieľal by hlavičky celý deň. Koľko mu ostalo mozgových buniek po 20 ročnom dennodennom tréningu?

(stena)

Chlapec: Fakt to funguje...

Dievča: Tysipako. Robím takú anketu.

Chlapec: O čom?

Dievča: Čo by si robil ty, keby si niekoho nabúchal?

Chlapec: Nabúchal ťa niekto?

Dievča: To je tá anketa.

Chlapec: Ahajo.

Dievča: Čo by si povedal tej babe?

Chlapec: Ja by som sa ju snažil presvedčiť, aby si to nechala.

Aj keď by to bolo asi dosť drsné, akože rodičia, škola, posraný život, atď. Keby som teda neobrobil nejakú tridsiatku, čo by z toho bola happy ako šiška.

Dievča: Aj keby mala len TAKMERŠESTNÁŠŤ?

Chlapec: Aj.

Dievča: Prečo?

-

Chlapec: Lebo ja žijem len vďaka tomu, že moja matka si ten potrat na poslednú chvíľu rozmyslela. Vraj to mala už vybavené, vraj už ležala na stole, vraj v bodkovanej pyžame, ale potom ušla z nemocnice.

Dievča: A to ti len tak povedala?

Chlapec: Povedala mi, že ľutuje, že to neurobila. Asi 100x.

Dievča: Aha. A to ušla VTEJPYŽAME?

Chlapec: Matka v bodkovanej pyžame utekajúca pred potratom, kuuul.

Dievča: Ty si na to pamätáš? Ty ako plod?

Chlapec: Niekedy mám pocit, že áno, chápeš? Aj keď ma neznáša, ja som rád, že to nespravila. Lebo ja som si svoju traumú už prežil, chápeš? Úplne na začiatku, ešte ako embryo. Ja už to mám za sebou, ja už význam života chápem, lebo som bol tam, na okraji potratu. Ja som matke vďačný, lebo mňa už nič nerozhádže.

-

Dievča: Ma-tka.

Chlapec: To je slovo, čo? Matka je tetovačka, máš ju do konca života.

Dievča: Akoby bolo napísané hrubou čiernou fixkou.

Chlapec: Ja ju volám mater. Keď som bol malý a mal som ju rád, volal som ju momo. Momo, banánky v čokoláde.

Dievča: Keď som bola malá, bola to MAMIČKA. Nevieť tomu uveriť. Mamička.

Chlapec: Matka - latka - zlatka- šlatka- šlapka. Ty fakt, keď si to uvedomíš, tak fakt KAŽDÝMÁMATKU. To je brutal.

Dievča: Je.

-

Dievča: Ty chodíš s nejakou 30-kou?

Chlapec: Ani nie.

Dievča: A s niekým iným chodíš?

Chlapec: Teraz nie. A ty?

Dievča: Ani ja. Ale ja. Ale ja som...

Chlapec: Čo?

Dievča: Ja vlastne niekoho mám. NIEČONIEKOHO. Teraz. Ale MOŽNOASINEVIEM už nie dlho. Maximálne ešte týždeň.

Chlapec: Aha.

-

Dievča: Ty vieš, čo je po smrti? Cítil si ju vtedy?

Chlapec: SMRŤ?

Dievča: To niečo ďalšie, čo sa ti malo stať.

Chlapec: Bolo to ako hnusné kakao s kožkou, ktoré ma ťahalo za nožičky.

Dievča: Ty si už mal nožičky?

Chlapec: Myslím, že hej. Keby som nemal, tak ako som to mohol cítiť?

Dievča: Kakao. Nožičky. Matka. Chcela by som si túto stenu nosiť stále pred sebou. Upokojuje ma to.

Môj pes sa volá Nero

na ceste

Ktosi: Kam ideš, maličká, nebojíš sa sama?

Dievča: Ja nie som sama. Ja mám psa. Mám na neho zapísať? Je to veľký a zlý pes, ktorý vám rozdrúzga hlavu jediným zaťatím zubov.

Ktosi: Taká malá a taká drzá, to sa mi páči.

Dievča: Môjmu psovi sa to ale páčiť nebude.

NERONERONEROKUMNE!!!

Ktosi: Dobre, dobre, maličká, pokoj, ruky preč, nič som ti neurobil.

-

Dievča: Vidíš, Problém, na takýto svet sa neoplatí narodiť, je to humáč, nepáčilo by sa ti tu. Najmä keby si bol dievča.
JASASNÍMROZPRÁVAM.

Voňavé dieťa

sedadlo vedľa sedadla

Dieťa: Teta, vieš odkiaľ ideme?

Dievča: Ešte nikdy v živote mi nikto nepovedal teta.

Dieťa: Koľko máš rokov? Ja mám 3.

Dievča: Ja mám TAKMERŠESTNÁSTĽ.

Dieťa: My ideme zo Zoo!

Dievča: Boli v Zoo aj delfíny?

Dieťa: Neboli. Delfína som ešte nikdy nevidel.

Dievča: Ani ja.

Dievča: Keby si si mohol vybrať, čo by si chcel radšej, delfína alebo psa?

Dieťa: Psíka. Delfín sa šmýka.

Dievča: Aj ja. Veľkého, čierneho, ktorý ťa vždy ochráni a nikdy s ním nie si sám.

Dieťa: My nemôžeme mať psíka, lebo psík by bol smutný, keby sme my boli vonku a on nie, lebo psíky nemôžu ísť na pieskovisko a preto by bol smutný, lebo by bol sám doma, lebo my sme skoro stále na pieskovisku, ak nie sme v Zoo alebo inde a preto ho nemáme.

Dievča: Vieš ako mi voniaš?

Dieťa: Nie.

Dievča: Ako biele rožky s mliekom.

Dieťa: A ty mne voniaš skoro ako mamička.

Rakvička

veľká hnusná nemocnica

Dievča: Ak tam pôjdem a nechám sa tam uspať a nechám nejakých doktorov, aby zo mňa vybrali Problém, čo sa s ním stane? Zahodia ho do koša? Možno majú na Problémy nejaké špeciálne sáčky. A možno aj kontajnery. Papier, Plast, Sklo, Problémy. Ak by som si vzala zápalkovú škatuľku, možno by mi ho dali a ja by som ho mohla pochovať, ako sa pochovávajú rybky. Možno má už aj nožičky. Možno by som si to nemala predstavovať takto konkrétne. Ale ako si to mám predstavovať?

-

Tolko na teba myslím, AŽSIZVYKÁM. Takto sa to asi deje aj s boľavým zubom. Osoby si zvyknú. Najhoršie je, keď dá osoba napríklad boľavému zubu aj meno. Keby mu ho vytrhli, vytrhnú mu potom aj kus srdca. Len nedávať boľavému zubu meno, to je

základ. Kus srdca by človeku rozhodne chýbal. PROBLÉM. LEM-
PROB. Je to už meno? Táto nemocnica smrdí aj na 84krokov.

(zvratky)

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: Je ti niečo vážne?

Dievča: Prečo lekári nosia bielu farbu?

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: Aby ich bolo z diaľky dobre
vidieť. Lebo iné farby obsadili iné povolania. Vlastne neviem.

Dievča: Ste gynekológ? Ste sympatický.

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: Som pediater.

(zvratky)

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: Potrebuješ pomoc alebo nie? Zjedla
si niečo ťažké, potrebuješ vodu, telefón, lekára, niekam
odporučiť?

Dievča: Keď sa vás niečo opýtam teraz, aj tak musíte udržať
lekárske tajomstvo, aj keď ste 84krokov od nemocnice a ste
pediater ale máte biely plášť?

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: Áno, nemôžem nikomu povedať čo mi
povieš, tu alebo hocikde inde.

Dievča: Keby som bola vaša dcéra a mala by som Problém,
dovolili by ste mi ísť do nemocnice, aby tam ten problém
vyriešili, čo sa s ním deje potom, keď ho z človeka vymontujú,
nedá sa to urobiť tak aby sa nenarodil ale nezomrel, kto by mi
vedel povedať, čo sa deje po smrti, ale s úplnou istotou, aký
presne je môj Problém veľký, má už nožičky alebo nie, prečo sa
Problémy odstraňujú do presného počtu dní a potom už nie, kto
určil, že 84 dní je správnych a 85 už nie, predtým je všetko
normálne a potom už ste zlý človek, prečo sa lekári okrem teba
tvária akoby zjedli 84 citrónov, prečo sa ma každý pýta ako sa
mám ale nikto nepríde na to, ako sa mám naozaj, prečo majú

dospelí namiesto očí sklené guľky, kto mi povie, čo mám urobiť teraz, keď je to NAOZAJDÔLEŽITÉ?

-

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: To je veľa otázok naraz, teraz musím ísť ordinovať, ale mohla by si sa za mnou zastaviť popoludní, ak by si chcela.

Dievča: TERAZALEBONIKDY.

Lekár OkoloidúciBielyPlášť: Teraz nemôžem, ale.

(nohy utečú)

Láska

pri stene

Dievča: Zase blicuješ z teliny?

Chlapec: Nie. Hľadal som ťa. Včera si nebola v škole.

Dievča: Nie.

Chlapec: Som rád, že dnes si tu.

Dievča: Prečo?

Chlapec: Neviem.

Dievča: Buchol si sa do mňa? Si osamelý a tak dobre sme si pokecali? Zdám sa ti tiež divná?

Chlapec: Si pekná. Napríklad.

Dievča: Musím ísť, meškám.

Chlapec: Čo ti je?

Dievča: Všetko a nič.

Chlapec: Si ako rozmazaná fotka.

Dievča: Prečo sa snažíš so mnou rozprávať, keď vidíš, že ja sa nechcem a že chcem odísť.

Chlapec: Lebo.

Dievča: Mal si v blízkej minulosti problém, ktorý bol AKOVELKÉHOVNO a zalepil ti oči, uši, nos, hlavu ti prilepil k pleciam a ledva si pod ním hýbal rukami?

Chlapec: Ak ťa matka 1x týždenne naháňa nožom po byte a myslí to vážne a v pondelok ma takmer chytila, ráta sa to?

(jazva)

Dievča: To máš od matky?

Chlapec: Všetko mám od matky.

Dievča: Nie je to celé kvôli tomu, že napríklad tvoja matka ťa mala s niekým, s kým nechcela. S kým nechcela mať nič, na koho sa možno nechcela ani pozrieť, ten niekto možno aj smrdel, ale nedalo sa nič robiť a potom ťa už mala a potom už nevedela, čo má s tebou robiť, lebo sa jej to stalo tak ako sa jej to stalo a preto už má posraný celý život a posiera ho aj tebe, máte životy ako 84 VELKÝCHHOVIEN a všetko je to preto, lebo tvoja mama v bodkovanej pyžame utekala, utekala až ušla, čo si o tom myslíš?

Chlapec: Môže to tak byť. Ale keby neušla, tak by som tu nebol.

Dievča: Ktovie kde by si bol. Niekde by si určite bol. Niekde inde.

Chlapec: Neplač.

Dievča: Neplačem.

Dobrý účes

v šatni

Ika: Prečo všetky šatne tak smrdia? Smrdia všetky šatne na svete úplne rovnako? Smrdí školská šatňa rovnako napríklad aj v Číne? V Írsku určite smrdí rovnako ak nie viac, ale napríklad na Mauríciuse? Keď na Mauríciuse je VŠETKOTAKÉDRAHÉ.

Kika: Všetkým ľuďom sveta rovnako smrdia nohy, malé nohy a veľké nohy, čínske nohy aj írske nohy. A na Mauríciuse žijú iba turisti, takže aj tam všetkým smrdia. Zaujímavé je, že malé nohy dokážu smrdieť rovnako ak nie viac, ak veľké. To nás spája. Peace. Ika, niečo tu máš!

Ika: Čo? Fuj! Daj to zo mňa dole, čo to je?!

Kika: 3:0!

Ika: Ty čúza!

Kika: Čotije, NIEČOTIJE, povedz nám to, načo sme kamošky?

Dievča: Keby ste sa chceli zasamovraždiť, ale nie úplne, ale len trošku, čo by ste urobili?

Kika: Ďalšia anketa? ČOTIJE? Takto nebudeme najlepšie kamošky, ak nenašliš, čo ti je. Lebo vieš čo, ja som sa s Ikou nerozprávala 3 týždne len preto, lebo mi nepovedala, že sa na dancing party čučkala s Igorom? A to bola nasatá ako bebe keksík v pive, takže si to pokojne mohla aj nepamätať, ako tvrdila. Takže ak sme kamošky, tak naval, ČOTIJE a my ti pomôžeme, lebo do toho tu sme, či nie?

Ika: Vieš, my cítime, že si SMUTNÁ.

Dievča: Nič mi nie je, fakt. Ja si len tak rozmýšľam.

Kika: Tak ja navrhujem lieky, podrezanie žíl a horúci kúpeľ, známy balíček 3v1. Je to efektné a nebolestivé. Len máš šaty prilepené na telo a všetko ti vidieť, takže predtým diéta. Lebo ak dáš napríklad fén do vane, mokrá budeš detto ale sa ti pokazí účes a vypúlia oči. Čo sa tesne posmrtnej vizáže týka, napríklad čisté predávkovanie je efektívne, ak sa ovšem nepovraciaš. Preto je najlepší ten kúpeľ, do toho lieky a do toho žily jemne narezané, lebo tam žiadna grcka nehrozí. Ja som ešte nevracala na žiadnom žúre, nie ako tuto Ika, že Ika, takže prečo by som sa mala tesne pred smrťou? Táto

trojkombinácia funguje už roky, dala ju kopa hollywoodskych hviezd a zatiaľ nikto neolutoval. Ale môžeš sa aj obesiť, zastreliť, otráviť, skočiť pod auto, pod vlak, pod kamión, z mosta, z dvanásteho, z televíznej veže, pustiť si plyn, chytiť sa električky, upíť sa do kómy, ale pozor, v každom z týchto prípadov sa ti môže stať, že to posereš a proste prežiješ, dolámaná, ochrnutá, spálená a škaredá na CELÝZVYŠOKŽIVOTA.

Ika: Kika, ty čúza.

Dievča: Ja by som skôr potrebovala nejak naisto vedieť, čo je po smrti.

Kika: Načo to riešiš? Teraz je teraz a potom je nič, mejkup zmytý navždy. Inak, TEBENIČNIE, že? Kým nevyvalíš Problém, nebavíme sa s tebou. Poď, Ika. Neštvi nás, lebo my sme 3 kamošky, tak aby sme neboli len 2.

Chvíľu debil

za niečím, kde nevidieť

(zvratky)

Ika: Si v pohode?

(zvratky)

Dievča: Som.

Ika: To je úplný magor, ten telinár, behať 12 minútovku v tomto počasí, nechápem, prečo ho chce Kika zbaliť, je to viac ako magor, je to hypermagor. Čo je s tebou?

Dievča: Mám v bruchu chaos.

Ika: Ešte máme 3 a pol minúty. Nemáš to z toho citrónového oného?

Dievča: Máš cigu?

Ika: Nefajč teraz, veď si blila.

Dievča: Chcem tisíc cigariet naraz.

(dlhá ciga)

Ika: Vieš, čo by som robila ja, keby som bola v tom?

Dievča: Nie.

Ika: Vydala by som sa, parádna pecka svadba, žúr ako sviňa, krááásne spomienky do konca života, a potom decko, modré oči, ňuňuňu, v škole by mi všetko prepáčili, lebo také nešťastie sa mi stalo, pri maturite s deckom v náručí, všetci dojatí ako hrochy. Keby som mala decko teraz, tak v 30tke má už 16 a môžeme spolu chodiť dancovať, lebo však ja sa budem udržiavať, ne a týpci si budú myslieť, že sme ségry.

Dievča: Podľa teba JEPOTRATVRAŽDA?

Ika: Ja fakt neviem, akože obe moje segry tam boli, ale toto sme neriešili.

Dievča: Prečo nie?

Ika: Ja neviem, nebol čas a možno škoda. Však lebo prečo to decko zabíjať? Lebo čo také úžasné budeš robiť akože bez decka? Čo také úžasné robia moje segry napríklad?

Dievča: S kým boli v tom tvoje segry?

Ika: S debilmi. Ale o to nešlo. Každý môže byť chvíľu debil a potom už nie alebo naopak.

(Kika dychčí)

Kika: Kde ste, vy kravy, už skáčeme do diaľky, štartujte tretry a padáme.

Uzol

v sprche

Dievča: Môj pupok je hlboký. Teda aspoň si to myslím, podľa mňa bežne pupky tak hlboké nebývajú. Možno keď človeku už viac nemá MATKOTETOVAČKU, tak sa mu pupok prehĺbi, možno je to také

ZNAMENIE. Niekedy v noci sa mi zdá, že ešte stále mám pupočnú šnúru, že ju mám stočenú na bruchu ako lano, ktorým sa raz priviažem späť. Ak budú Problém zo mňa vyberať, rozrežú mu pupočnú šnúru presne napoly a tá druhá polovica zostane vo mne stočená ako nikdy nepoužívaná hadica na polievanie? Možno sa na nej urobí uzol, aby som nezabudla. Už som vypila 100x84 litrov citrónového blivajzu a skočila som 84x z najvyšších možných výšok a NIČSANEVYRIEŠILO. Prečo sa niektoré problémy vyriešia samé a iné nie a na tie iné nezaberie ani 84 kíľ POČKAJAUVIDÍŠ, ČASVŠETKOVYRIEŠI, NEBOJSANEJAKOBUDE?

Kvietkovaná zásterá

tvárou v tvár

MladáŠkolskáPsychologička: Pozerala som si vašu triednu knihu.

Máš fajn známky, ale v poslednej dobe často chýbaš.

Dievča: O tom sa chcete rozprávať?

MladáŠkolskáPsychologička: Kam ideš, keď nejdeš do školy?

Dievča: Nikam, o tom to je.

MladáŠkolskáPsychologička: Ja som tiež chodila do tejto školy.

A keď som blicovala, chodila som na stanicu a predstavovala som si, že niekam cestujem alebo že som sa odniekiaľ práve vrátila. Nemala som peniaze, aby som mohla kamkoľvek odísť.

Dievča: Moja mama mala takú kvietkovanú zásteru. Bielu, s veľkými ružovo-žltými kvetmi. Nosila ju iba v nedeľu, keď vyklepávala rezne. Volali sme ju rezňová zásterá. Hralo rádio a mama klepala, klipiklopiklipiklopbuchbuchbuch.

MladáŠkolskáPsychologička: Chceš mi o tom povedať ešte niečo?

Dievča: Nie.

MladáŠkolskáPsychologička: Máš ju odloženú?

Dievča: Nie. Chodí sem každý s jedným rodičom?

MladáŠkolskáPsychologička: Áno.

Dievča: Podľa vás je to normálne?

MladáŠkolskáPsychologička: Všetko sa nejak triedi, člení, rozdeľuje, vymedzuje, inak to nejde.

Dievča: Keď človek nevie, ako sa správne rozhodnúť, čo má robiť?

MladáŠkolskáPsychologička: Nechceš mi o tom povedať viac?

Dievča: Nie.

MladáŠkolskáPsychologička: Nech sa rozhodneš akokoľvek, nesmieš si to potom vyčítať. Rozhodnutia sú rozhodnutia lebo sú rozhodnutia, rozumieš čo tým myslím?

Dievča: Nie, ale vidím, že sa fakt snažíte. Keď nie je ani jedno riešenie správne, ako sa rozhodnúť vtedy?

MladáŠkolskáPsychologička: Buď čo najmenej ublíž sebe alebo čo najmenej ublíž iným.

-

Dievča: Vy máte mamu?

MladáŠkolskáPsychologička: Mám.

Dievča: Aká je?

MladáŠkolskáPsychologička: Aká bola tvoja?

Dievča: Hlúpa.

MladáŠkolskáPsychologička: Prečo si to myslíš?

Dievča: Lebo sa nevykašlala na môjho otca.

MladáŠkolskáPsychologička: Máš s otcom nejaký problém?

Dievča: Nie.

MladáŠkolskáPsychologička: Určite?

Dievča: Natisícstopercentnie.

MladáŠkolskáPsychologička: Bola by som rada, keby tvoj otec za mnou niekedy zašiel.

Dievča: Keď otec pálil veci mojej mami, rezňová zástera

nechcela poriadne zhorieť. Odložila som si z nej 4 obhorené kúsky. Môj otec za vami nemôže prísť.

MladáŠkolskáPsychologička: Prečo?

Dievča: Má príliš široké ramená, nezmestil by sa cez dvere.

A keby sa na vás môj otec pozrel, skameneli by ste na 84 rokov na 84 kameňov.

2 kamošky

v prachu

Ika: Ty, Kika, nemali by sme jej nejako pomôcť?

Kika: Ale ako jej máme pomôcť, keď ona nechce? Keď nepovie, o čo ide, tak sa musíme tváriť, že to nevieme.

Ika: ATYTOVIEŠ?

Kika: A ty to nevieš?

Ika: Ale s kým?

Kika: Ja neznášam túto školu. Keby si človek mohol vybrať školu podľa toho, aký pekní chalani tam chodia. Niektorí naši spolužiaci úplne urážajú moje estetické cítenie. A to veľmi zle vplýva na formovanie mojej osobnosti.

Ika: Prečo zahováraš, Kika?

Kika: Nezahováram, len ja neviem, akože ako jej pomôžeme. Potrebuje vybaviť lekára, lebo ešte NEMÁŠESTNÁŠŤ, prachy, ospravedlnenku do školy a nejaké alibi, aby do nej nik nerýpal. Prachy nemáme, lekára by si mohla dodať ty, keď máš toľko sestier a zvyšok vykryjeme spolu.

(zvoní)

Kika: Pome, prvá je anglina a jediné, čo beriem vážne, sú cudzie jazyky.

Ika: Ako môžeš robiť fóry teraz?

Kika: A čo mám vyrevúvať? Alebo sa oblečieme čierneho a budeme akože na pohrebe, lebo akože potrat je vlastne pohreb, len lekári to nechápu a prídu si v bielom? JANEVIEM.

Ika: Ja tiež neviem. Ty si tam už bola, Kika?

Kika: Háďaj, čúza.

Ika: Keby si bola, povedala by si mi to?

-

Kika: Ale s kým to má?

Ika: Možno preto nám to nepovie, lebo to má s niekým, s kým je problém.

Kika: Každého v našom veku by sme postrašili rodičmi a o hocikom z týchto debilov by sme vedeli.

Ika: Nejaký dospelý úchyl?

Kika: Fuj, to je humáč.

Ika: Ale pri nej nevieš. Niekedy sa mi zdá, že si priveľa vecí necháva pre seba. Či nie?

Kika: Ale nenecháva. Len si to potrebuje v sebe udusiť. Ona je taký tlakový hrniec.

Ika: Aha. Ja vôbec neviem variť.

Kika: Ani ja, ty čúza! Ja som tak rada, že moja matka sa už 3x včas rozviedla a nemusím čučať na nikoho úchylné nohy v nechutných retro slipoch. Keď prídem domov, hneď ju za to vybozkávam.

Ika: Nemali by sme jej naznačiť, že vieme?

Kika: POČKÁMEAUVIDÍME.

Želéeé

žúrové miesto

Kika: Pecka žúúúr.

Ika: Mne je trochu zle.

Chlapec: Čo keby si zomrela naozaj?

-

Kika: Tak tu ste, medvedíííci gumovííí.

Dievča: Kde je Ika?

Kika: Kto vie, kde je Ika, nech nám okamžite zavolááá na debilčekyyy.

Dievča: Ideme ju nájsť, dobre Kika? Jéééj, kto zvracal gumové medvedíky? Kika, drž sa ma ako vagónik vláčika, dobre?

Kika: Šitatata, šitatata, huhúúú.

-

Chlapec: Prečo o to nepožiadáš kamošky?

Dievča: Necháпали by to.

Chlapec: A ja to chápem?

Dievča: Chápeš vetu, že rozhodnutia sú rozhodnutia lebo sú rozhodnutia?

Chlapec: Chápem.

Dievča: No vidíš.

Kika: Šitatata, šitatata, huhúúú.

Pehy

cigi na WCku

Kika: Ty čo máš zrazu takú dobrú náladu?

Dievča: Dobrú ako dobrýdeň? Dobrú ako dobrotka? Dobrú ako Mackobrum?

Kika: No prosím. Pred žúrom si bola jak použitá prcguma a od žúru si vyfičaná ako bublifuk, čo sa tam stalo s tým ušatým?

Dievča: Nie je ušatý.

Ika: Je milý.

Kika: Ja som to vedela, hovorila som ti, že Ika, lebo Kika všetko vidí, lebo Kika všetko vie. Bolo cmuki-cmuki puki-puki?

Dievča: Kika, ty si s niekým chodila tak NAOZAJNAOZAJ?

Ika: Ja nie. Ale veľmi by som už chcela.

Kika: Cicuš, ty tento týždeň valíš také kvesčons, že nechápem. Ja predsa chodím s každým naozaj naozaj, akurát to trvá max 3 týždne, lebo za 3 týždne vystriedam na randášoch celý svoj šatník a potom ma to už nebaví.

Dievča: Ty si taká čúza Kika, že práve preto ťa mám rada.

Viete o tom, že vás mám naozaj rada?

Ika: Som rada, že už nie si SMUTNÁ, nevieš si predstaviť ako veľmi.

Kika: Vieš o tom, že aj my ťa máme radi, ty čúza? Takže si v pohode a nie je ti to, čo sme si mysleli, že ti je?

Dievča: Čo ste si mysleli, že mi je?

Ika: Že čakáš dieťa.

Kika: Že ta niekto nabúchal, ale keď nič, tak super, lebo keby bolo to, čo sme tipovali, bolo by to drsné.

Dievča: Čo ste si mysleli?

Ika: Mysleli sme si, že to bol niekto zlý. Nejaký úchyl. Je dobre, že teraz už o tom môžeme spolu hovoriť. Ťažilo ma to.

-

Dievča: Nemám nič, nič mi nie je, len som mala depky, ale len také normálne, som úplne v pohode, nemáme o čom hovoriť, vôbec NIČMINIEJE ani nebolo. Ale dík.

Ika: Inak ten týpek z chatu bol úchyl. Priniesol mi lízatko a chcel ma ísť povoziť. Kopla som ho medzi gule a ušla.

Čo je na druhom svete?

vysoko

Chlapec: Typako, toto je dosť vysoko. Čo tu robíš?

Dievča: Rozmýšlam. Či skočiť.

Chlapec: Nerozmýšľaj. Neskáč.

Dievča: Podľa teba keď niekto zomrie tak zomrie NAVŽDY
a všade?

Chlapec: To keby som vedel, dosť na tom zarobím.

Dievča: Myslím, že o smrti sa hovorí málo. Skôr iba tak
v číslach, že tam a tam, toľko a toľko mŕtvych, tam toľko
a toľko, tam toľko a tam toľko. Tam niekde, ďaleko. Ale čo sa
s tými všetkými ľuďmi stane? Boli a zrazu už nie sú? Kde sú
potom? Keď napríklad spadne na nejaké miesto bomba a zrazu
zomrie niekoľko 100 ľudí, tak je to taká guča životov, ktorá
sa musí niekam podieť, nemôže len tak vyhasnúť. Ako telka, keď
ju vytiahneš zo zástrčky. Či môže? Môžu sa ľudia rozplynúť do
vzduchu?

Chlapec: Tak si to vygúgli.

Dievča: Už som si.

Chlapec: Inak, ja mesačne prispievam zo svojho vreckového do
Unicefu.

Dievča: Koľko?

Chlapec: 2 eurá.

Dievča: Hm.

Chlapec: Nemám až také veľké vreckové.

Dievča: Prečo mi to hovoríš?

Chlapec: Neviem. A čo si vygúglila?

Dievča: Reinkarnáciu, nebopeklo, že sme energie, svetlo,
tunel, posmrtné lúky, nejakého prevozníka a že sa každý bojí
smrti. Si vedel, že moslimovia môžu v nebi žúrovať, akože
drinky, sex a tak?

Chlapec: Aj keď zomrieš neplnoletý?

Dievča: Myslím, že áno.

Chlapec: Kuuul.

Dievča: Ale nič z toho, čo som našla, nie je ani na 84 percent isté. Lebo každý si svoje nebopeklo len želá. Ja by som potrebovala takú istotu, takú všeobecnú.

Chlapec: Neviem, či je to o tom. Podľa mňa je to o tom, že nikto nemá istotu. Keby ľudia mali istotu, možno by už nikto nechcel žiť. Alebo by sa každý úplne vyfičal, lebo by mal istotu, chápeš?

Dievča: Tak nie úplnú, aspoň takú čiastočnú, iba či vôbec naozaj niečo je. Či keď náhodou niekomu ublížiš a on zomrie, tak či si mu náhodou vlastne nepomohol. Keby to potom bolo lepšie ako toto tu.

Chlapec: To by robili vrahovia dobročinnú prácu.

Dievča: Asi máš pravdu.

-

Chlapec: NIEČOJEURČITE.

Dievča: A možno nie.

Chlapec: Niečo musí byť.

Dievča: A čo keď je tento svet jediná šanca?

Chlapec: Akože šanca na čo?

Dievča: Niečo dobré zažiť. Žiť. Byť. Dýchať a usmievať sa.

Chlapec: Podľa mňa je niečo aj potom. Ale je to skôr také dážďovkoidné. Tak som to cítil ja.

Dievča: To znie príšerne.

Chlapec: Možno som ale nebol mŕtvy, lebo moja mama ma len chcela zabiť, ale ušla, takže možno potom by prišlo niečo iné. Ako motýľ z larvy.

Dievča: Ale ty si vlastne zažil len pocit OHROZENIA, ale k ničomu nedošlo. Možno ako plod cítiš každú takúto myšlienku. Asi je to tak.

Chlapec: Neber mi to. Ak spochybním toto jediné, rozsypem sa

na 100 kusov.

Dievča: Na 84. 84 je podľa mňa najhoršie číslo na svete.

-

Chlapec: Možno je to len o tom, že sa rozhodneš HOCIČOMU veriť.

Dievča: Človek, čo verí na nebo, sa teší na smrť?

Chlapec: Skôr ten, čo verí na reinkarnáciu, keď si to vezmeš z praktického hľadiska. Podľa mňa ani pápež nemá istotu, že pôjde do neba. Ale aj keď sa reinkarnuješ napríklad do mravca, dá sa z toho vyťažiť dosť fajn život.

Dievča: Čo by si chcel byť, keby si sa mohol reinkarnovať?

Chlapec: Ešte som o tom nerozmýšľal.

Dievča: Tak porozmýšľaj.

(skok)

Chlapec: Bože! Žiješ?

Dievča: Žiaľ áno, úplne. Ty veríš NABOHA?

Prší

v úkryte

Dievča:

Haló, ty niečo, tam vo mne. Haló, Problém, si tam? Môj Lem-prob. Nemôžem si ťa nechať. To by sa nedalo. Každý deň by som si chcela vyškriabať oči, uši aj srdce. Ty by si ma nenávidel, mal by si 84 psychických ujem. Osobne proti tebe nič nemám. Len nie je možné, aby si žil so mnou, to nie je možné, lebo je to nemožné. Už mám len 4 dni. Musím ťa vyriešiť. Ak máš nožičky, máš už aj ruky?

Džíny na druhé svety

na ceste

Ika: Ja som sa včera nad tým všetkým zamyslela.

Kika: Ja že prečo sa ti nedalo dovolať!

Ika: Čo by ste si obliekli, keby ste vedeli, že dnes umriete?

Kika: Ty čúzo, to je vážny kvesčon! Ty keď rozmýšľaš, Ika, vždy to stojí za to! Akože ja mám rozmyslené všetko – piatkové na najbližší polrok, plesové, maturitné, prímačkové, svadobné, rozvodové ale toto nemám a čo keby vyhlásil koniec sveta a ja schytám pred skriňou paniku?

Ika: Ja som sa nakoniec rozhodla pre džíny a tričko a botasky. Lebo čo keď je cesta na druhý svet niečo ako školský výlet? Akože neopieraj sa o to zábradlie, lebo sa zamažeš? Skúšala som všetko možné, ale džíny sú džíny.

Dievča: Ja si to predstavujem skôr ako strašne rýchly let v kruhovom priestore s rukami akoby človek plával.

Kika: V skafandri nevidieť postavu!

Dievča: Možno šaty nie sú dôležité, možno sa tak nejak vyparia, keď človek zomrie.

Kika: Šaty sú vždy dôležité!

Ika: V džínach ťa nič neprekvapí, dobré džíny sú základ šatníka a preto sa ti zídu kdekoľvek si.

Kika: Džíny sú v podstate v poho. Však lebo keby v nebi robili žúr na moju počesť, tak mi azda dajú nejaký čas na prípravu, nie?

Ika: Ty si prečo myslíš, že pôjdeš do neba, Kika?

Kika: Lebo nebo je pre tých, čo sa dokážu v živote obracať, ako odmena, že sa na sebe tak namakali, takže ja si to určite zaslúžim.

Dievča: Vy veríte, že potom je nebopeklo?

Kika: Ja v prvom rade neverím na potom, ja verím na teraz, ale keď si to tak vezmeš, aj keby nejaké potom bolo, tak potom to

bude pre mňa teraz, takže ak zase budem veriť na teraz, všetko bude ok.

Ika: Ja si myslím, že po živote je iný život, ktorý nejak súvisí s týmto životom, lebo všetko nejak spolu súvisí. Môže to byť akože niečo lepšie ako tu, alebo horšie, to sa nevie, ale niektoré veci si človek prenesie, akoby v takej vesmírnej cestovnej taške, kde je pobalené to čo robil, čo urobil, čo neurobil. A preto som sa rozhodla pre tie džíny. Džíny sú istota. Ja som na tie svoje makala polku prázdnin a stálo to za to.

Kika: Ty by si si obliekla čo?

Dievča: To, čo mám na sebe.

Kika: Ak chceš, ja ti radšej niečo požičiam.

Dievča: Vážim si to, Kika, fakt.

Kika: Ja neviem, baby, ja to skôr vnímam ako spoločenskú udalosť, niečo ako 1x vojsť do triedy. Teda aj keď súhlasím s džínami, určite by som nešla v topánkach bez opätokov, nikdy nevieš, koho stretneš, či nie?

-

Dievča: Fakt si myslíte, že po tomto živote niečo je?

Kika a Ika: Jasnačka.

Ika: Ja som na to včera prišla. Potom sa proste staneme mimozemšťanmi.

Kika: Ja budem UFO?!

Ika: Akože budeme žiť iný život niekde inde, MIMOZEME, chápete?

Kika: Ja chcem byť ja aj mimo zeme! Fuj, tie cigy sú čoraz kratšie, nezdá sa vám?

Štvrtmŕtva, polomŕtva, mŕtva

v úkryte

Dievča: Spísala som si niekoľko možností, akoby sme to mohli urobiť.

Chlapec: Ružovou?

Dievča: Vadí ti to?

Chlapec: A potom, tesne predtým, ako to urobíme, mi povieš, prečo to robíš?

Dievča: To je podmienka?

Chlapec: Nie.

-

Dievča: Ty máš veľa priateľov?

Chlapec: Ani nie.

Dievča: Ja mám Kiku a Iku, poznáme sa od škôlky. Čo povieš na to obesenie?

Chlapec: Že by som ťa akože držal na lane?

Dievča: Pridržel. Ja by som stála na napríklad na stole, lano by bolo prevesené cez trám, stôl by sme vykopli a ty by si pridržel to lano a vo vhodnej chvíli by si ma spustil na zem.

Chlapec: Koľko máš kilo?

Dievča: 39.

Chlapec: Ako dlho by som ťa musel udržať?

Dievča: Ja neviem. Ako to mám vedieť dopredu? Ako rýchlo sa ide na druhý svet?

Chlapec: A čo keď ťa neudržím?

Dievča: A keby sme tam urobili takú nejakú kladku?

Chlapec: Nemáš tam niečo menej fyzicky náročné?

Dievča: Tak potom tabletky. Ak by som sa predávkovala, stačilo by iba, aby si sa pozerál a potom by si proste zavolał záchranku.

Chlapec: Kedy presne?

Dievča: Keby sa ti zdalo, že už umieram naozaj.

Chlapec: Je to dosť riskantné.

Dievča: Ale fyzicky úplne nenáročné.

Chlapec: Čo tam ešte máš?

Dievča: Čo sa ti nezdá?

Chlapec: Podľa mňa nie je dosť jasný rozdiel. Tvári sa polomŕtva predávkovaná osoba výrazne inak ako takmer mŕtva alebo totálne mŕtva mŕtva?

Dievča: Ja neviem.

Chlapec: No veď práve. Čo keď to odhadnem zle?

Dievča: Ty sa bojíš zodpovednosti.

Chlapec: Nebojím. Ja len potrebujem s istotou vedieť, čo a kedy mám robiť. Niečo ako: V prípade núdze stlačte červené tlačidlo.

Dievča: Nechajme to tak, poradím si nejako sama.

Chlapec: Ako?

Dievča: Nechám sa zraziť autom.

Chlapec: A keď ťa zrazia úplne? Alebo čo ak sa zabije šofér alebo spolujazdec a bude to matka s dieťaťom?

Dievča: Budem si dávať pozor, aby tam nebolo dieťa.

Chlapec: A čo ak ho nebudeš vidieť, lebo šoférka bude iba tehotná?

Dievča: Tak si vyberiem auto s mužom.

Chlapec: To je diskriminácia.

Dievča: V podstate keď zomieraš, vždy NIEKOMUUBLÍŽIŠ. Aj keby som skákala pod vlak, môže rušňovodič dostať infarkt. Alebo keby som skočila do rieky, tak ma ktosi náhodne uvidí a potom si bude DOKONCAŽIVOTA vyčítateľ, že ma nevedel zachrániť.

-

Chlapec: Musí existovať nejaký spôsob, pri ktorom budem jasne

vidieť, v ktorej fáze smrti si.

Dievča: Podľa mňa je to aj o intuícii. Aby si sa na mňa naladil. Akoby som bola ja hudba a ty Ipod.

Chlapec: Prečo som ti sympatický?

Dievča: Ty mi vlastne zachrániš život, uvedomuješ si to?

Na tele matky

v sebe

Dievča: Mami, nemohla by si mi dať nejaké znamenie? Že keď si niekde tam VPOTOM, že tam si a že POTOM existuje?

-

Nemohla. Keby si tu bola, teba by som sa mohla opýtať, čo mám urobiť. Keby si tu bola, nemusela by som sa pýtať.

-

Možno by si bola zlá matka. Určite by to tak bolo. Nikdy by si mi nepožičala svoj oblúbený pulóver, zelené šminky, parfém, náramok s kostou, ani by si ma neobjímala, možno tak 1x do roka, aj to iba tak ledabolo, ani by si sa nebála, či nemám anorexiu, nič také ani podobné by si nerobila, takže je to jedno, že nie si. Takto si ťa aspoň môžem idealizovať, keď mám dobrú náladu.

-

UŽ NIKDYVŽIVOTE nebudem mať dobrú nálad.

-

Nemohla by si mi predsa len dať nejaké znamenie?

Delfín nikdy nie je sám

pri stene

Chlapec: Jediné, čo prichádza do úvahy je pridusenie, nič iné

sa nedá citlivo dávkovať.

Dievča: Ja som nad tým tiež rozmýšľala. Mala by som to zvládnuť sama, nie je fér ťa do toho ťahať.

Chlapec: Čo ti je?

Dievča: Nič.

Chlapec: Aké nič konkrétne? Bodkované alebo prúžkované alebo plyšové alebo špulinkaté?

(úsmev)

Dievča: Typako. Ty si ma rozosmial.

Chlapec: Japako.

-

Dievča: A keď náhodou zomriem? Budeš prvý, kto ma uvidí mŕtvu. Videl si už naživo mŕtvolu?

Chlapec: Babku. Keď bola vystavená pri pohrebe. Doteraz mám z toho pohľadu príšerné nočné mory.

Dievča: Fuj.

Chlapec: Ale ty predsa nebudeš mŕtva 4 dni a nebudeš ani zmrazená. Zmrazená mŕtvola je iná ako teplá mŕtvola.

Dievča: A ako by si ma chcel pridusiť? Vankúšom?

Chlapec: Skôr som myslel, že by som ti držal hlavu pod vodou. Keby si mala hlavu pod vankúšom, nevidel by som ti tvár, iba také trepotajúce sa ruky.

Dievča: Dobrý nápad.

Chlapec: Ak ti budem držať hlavu pod vodou, ako sa budeš dusiť, budeš sa chcieť vynoriť, ale ja ti to nedovolím, ale celý čas ťa vlastne budem vidieť.

Dievča: Mohol by si si dať potápačské okuliare a byť pod vodou so mnou.

Chlapec: A kde to urobíme?

Dievča: V nejakej vani?

Chlapec: To by musela byť veľká obrovská vaňa. Vy máte akú?

Dievča: Normálnu panelákovú ako každý.

Chlapec: Najlepšie by to bolo na plavárni, ale tam nebudeme mať súkromie.

Dievča: A plavčík by ma určite chcel zachrániť skôr ako treba.

Dievča: Kika majú vaňu ako bazén.

Chlapec: Ty máš oči ako jazerá.

Dievča: Ja si niekedy predstavujem, že mám psa, ktorý ma má najradšej na svete. S ním by som nikdy nebola sama a vždy by ma ochránil a nikdy by sa mi nestalo nič zlé.

Chlapec: Ako sa volá tvoj pes?

Dievča: Môj pes sa volá Nero. Je huňatý a teplučký. A neustále sa usmieva, rovnako ako delfíny. Vedel si, že delfíny si stále hvízdajú? Každý delfín hvízda tak ako žiaden iný. Hvízd delfína je ako ľudský odtlačok prsta. Delfíny si vždy pomáhajú, delfín nikdy nie je sám. Človek je sám, aj keď žije spolu a delfín nie je sám, ani keď je sám. Ale mne by ten pes stačil. Lebo môj pes by bol ako delfín, len by sa nešmýkal.

S tebou

na ceste

Dievča: Odložíš si tento list?

Chlapec: Čo to je?

Dievča: List KEBYNIEČO.

Chlapec: Je to písané aspoň ružovou?

Dievča: Je.

Chlapec: Fakt? Ružová závet?

Dievča: Ružová je najveselšia.

Chlapec: Závet nemá byť veselá.

Dievča: Prečo nie?

Chlapec: Podme sa niekam prejst'.

Dievča: Dobre.

-

Dievča: Povedz 5 vecí, ktoré máš na svete najradšej.

Chlapec: Muziku, moje tenisky, ležanie na posteli, cestu, oblaky.

Dievča: Nie je toto grckagýč?

Chlapec: Vadí ti to?

Dievča: Vlastne nie. Vlastne mi niečo grckagýčové chýbalo.

Chlapec: Poviem ešte niečo, môžem?

Dievča: No daj.

Chlapec: Keď DÁŽĎPRŠÍNAOKNO.

Dievča: Keď idem medzi panelákmi, je skoro ráno, len pár ľudí venčí psy a moje TOPÁNKYVRŽDIA. Už nikto nehovorí, že TOPÁNKYVRŽDIA, už sa ani nedá uveriť, že to niekto niekedy len tak povedal.

Chlapec: JEMIDOBRE.

Dievča: Toto už netromfnem.

-

Dievča: Si rád, že si, akože užívaš si, že si?

Chlapec: Niekedy áno. Niekedy tak intenzívne cítim, že existujem a že je to pecka. Zatiaľ som to zažil len keď som bol sám. Ale možno sa to dá aj s niekým iným. Spolu.

Dievča: Možno.

Chlapec: Ty povedz 5 vecí, ktoré ti najviac chutia.

Dievča: Slivky, tvarohový nanuk, hocijaká pizza, cola, bozky.

Chlapec: Koľkokrát si sa už bozkávala?

Dievča: Odkedy idem TAKMERUMRIEŤ, si sa dosť odviazal, nie?

Chlapec: Sorky.

Dievča: Neviem, prečo som povedala bozky.

-

Chlapec: Ty vieš byť dosť dobre ticho.

Dievča: TICHŤO. Aj ja by som chcela vymyslieť nejaké slovo.

Chlapec: Ja som sa raz zamyslel nad slovom banán a čím dlhšie som sa nad ním zamýšľal, tým menej som chápal, prečo je banán banán, až som nechápal nič a bol som si istý, že banán je niečo úplne iné ako banán.

Dievča: Niektoré slová sú najdesivejšie a iné sú veselé, hoci sú z tých istých písmen. Napríklad. Smrte a mrte. Chápeš to?

Chlapec: Chápem, až to nechápem. Chápeš?

Dievča: Ty kde máš otca?

Chlapec: Nikto nevie. Ale predstavujem si ho ako Batmana. Že robí niečo dôležité a PRETONIEJESNAMI.

Dievča: Batman. To dáva človeku takú istotu.

Chlapec: No veď práve.

Dievča: Povedz 5 vecí, ktoré ťa najviac bolia.

Chlapec: Brucho, mama, facky, tma, hučanie.

Dievča: Aké hučanie?

Chlapec: Bývame pri 4prúdovke. Ale z diaľky 100 metrov rozoznám akékoľvek auto podľa masky predného chladiča. Ty povedz 5 vecí, ktoré ti najviac ublížili.

Dievča: Ruky, smrť, diaľka, chlad, smrad. Ja sama. Máš zajtra čas?

Chlapec: Kedy?

Dievča: Okolo 3 tej. Kika nám požičia ich dom.

Chlapec: Ona bude doma?

Dievča: Nie. Máme hodinu čas.

Chlapec: Čo si jej povedala, prečo potrebujeme ich vaňu?

Dievča: Aby sme si zasexovali.

-

Chlapec: Môžem jedno vymenovať ešte raz?

Dievča: Môžeš.

Chlapec: Muziku, moje tenisky, ležanie na posteli, cestu, oblaky, teba.

Dievča: Ja som myslela bozky, ktoré štekli. Keď je človek malinké dieťa, bozky štekli. Tie bozky som myslela.

Dolupodpísaná

Dievča: Ja dolupodpísaná, píšem tento list pre prípad, keby sa mi niečo stalo a už by som viac nebola. Teda tu na tomto svete. Mojm posledným prianím je, aby si všetky moje šaty rozdelili Ika a Kika a čo nechcú aby vyhodili do zberu.

Nemyslím si síce zrovna, že deti v Afrike sa pomlátia zrovna za mojimi tričkami, ale možno aspoň jedno dieťa sa aspoň jednému tričku poteší. Všetky CD z poličky nad posteľou nechávam tebe. Ostatné veci som si spratala do krabice, nech ju ktosi vyhodí. Kolieskové korčule majú rozodraté brzdy, takže aj keď sú fakt pekné, radšej nech ich nikto nepoužíva, lebo sa na nich môže zabiť.

Teraz nasledujú ľudia, čo by som ich ešte raz rada objala: Kika, Ika. Ty.

Týchto ľudí navždy nemám rada: xx (on vie)

-

Chcela by som, aby ste ma spálili a aby si ma niekto aspoň na nejaký čas vzal k sebe domov, kým sa adaptujem. Spálený človek nezaberie až tak veľa miesta. Ak by to bolo drahé, tak ma normálne pochovajte ako mŕtvolu v celku, určite to nejako vydržím.

-

Ďakujem vám.

S úctou

-

Ty, Problém, ak zomrieme spolu, s tebou sa tam určite stretneme. Budeš už mať oči? Ja si predstavujem, že budeš mať všetko, len budeš celkom malý miničlovek. Tak do 7-9 cm. Možno mi tými malými ručičkami vylepíš obrovskú facku. AKOPRVÉ.

Hrtanová príklopka

pri vani

Dievča: Rozlúčime sa?

Chlapec: Fu, toto je vážne.

Dievča: Tak čo mám robiť? Nebude ti potom ľúto, KEBYNIEČO?

Chlapec: Ja nechcem, aby si umrela.

Dievča: Typako. Lúčim sa s tebou.

Chlapec: A to všetko?

Dievča: Nie je to dosť dojímavé?

Chlapec: Ty si spoko?

Dievča: Ako by si sa rozlúčil ty?

-

Dievča: No vidíš. Slová sú splasnuté.

Chlapec: Nerob to.

Dievča: Musím.

Chlapec: Prečo?

(ruka na ruke na bruchu)

Chlapec: Ja som si to myslel.

Dievča: JAVIEM. Glm je slovo, ktoré som vymyslela. Na rozlúčku. Glm.

Chlapec: Doriti.

-

Dievča: Máš potápačské okuliare?

Chlapec: Mám.

Dievča: Voda má akurátnu teplotu, prechladnúť neprechladnem. Zastanem si takto obkročmo do vane. Ty sa postav za mňa, nasad' si okuliare.

Chlapec: Mám.

Dievča: Doma som to skúšala, pod vodou vydržím 60 sekúnd, potom mi dôjde dych, takže kľúčový čas prichádza práve potom. Celý čas mi budeš držať hlavu a proste ma nepustíš hore. Podľa mňa by stačilo takých 80 až 90 sekúnd. To by sme mohli skúsiť na 1x a potom uvidíme. Ok?

Chlapec: 80 alebo 90 je rozdiel.

Dievča: Ucítiš.

Chlapec: Nedýchanie zabíja mozgové bunky viac ako hlavičky futbalkou. Gúglil som si to. Len nikde nepísali, koľko presne za aký čas.

Dievča: Najprv by mal prísť stav, že si prestanem ovládať telo, krv bude prúdiť do mozgu a zavrie sa mi hrtanová príklopka, mala by som sa začať tak nejako triasť. To ešte budem chcieť dýchať. Ale zapchám si nos. Až potom by som mala upadnúť do bezvedomia ale nie do hlbokého. To by si ma ešte stále nemal vytiahnuť, až keď budem v tom hlbokom bezvedomí, nejakých 7 - 8 sekúnd potom nehlbokom, to by som už mala byť aspoň na ceste.

Chlapec: 60 sekúnd vydržíš, 10 sekúnd triaška +7 sekúnd bezvedomie = 77 sekúnd.

Dievča: Približne.

Chlapec: Presne. Viem všetky čísla záchranky v celej Európe, sanitkovej aj leteckej. Keby tá naša neprichádzala.

Dievča: Dobre.

Chlapec: Nič nie je dobre.

(líce a bozk / hlava pod vodu)

Chlapec: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 60, 123456789, 70, 77.

(za vlasy von)

Dievča: Prečo si ma vytiahol?!

Chlapec: Už bolo 77.

Dievča: Nebolo. Ešte sa mi ani nezavrela hrtanová príklopka.

Chlapec: Prepáč. Báľ so sa o teba.

Dievča: Neprepáčim.

Chlapec: Prepáč.

(hlava pod vodu)

Chlapec: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 60, 123456789, 70, 1234567, 77.

(hlava sa krúti)

Chlapec: Preber sa, no tak, preber sa, preber sa!

Dievča: Fíha.

Chlapec: Ako ti je?

Dievča: Zomrelo mi 10 mozgových buniek, jasne som to cítila.

Chlapec: Nesranduj.

Dievča: Prečo?

Chlapec: Zažila si niečo?

Dievča: Neviem, sa mi zdalo, že všetko začalo byť také čierne, možno sa už začal vytvárať ten tunel, nie?

Chlapec: Prečo musí byť tunel vždy čierny? Čo keď TEN tunel má okná?

Dievča: Poďme ešte raz, skús o 4 sekundy dlhšie.

-

Dievča: Čo je?

Chlapec: Nič.

Nie

facky

Chlapec: Preber sa, no tak, preber sa, preber sa!

-

Dievča: Glm.

Chlapec: Žiješ!

-

Dievča: Čo robíš?

Chlapec: Končíme.

Dievča: Prečo?

Chlapec: Ja nechcem aby sa ti NIEČOSTALO.

Dievča: Mne sa už niečo stalo.

Chlapec: To je jedno, chápeš, proste to nechaj tak, doriti.

Dievča: Ja nemôžem byť jeho matka. Matka je navždy.

Chlapec: Odchádzam.

Dievča: Mala som pocit, že letím, v tom čiernom tuneli. Ale nebol čierny ako ČIERNY, bol veselý. Poďme ešte raz, skús o 4 sekundy dlhšie.

Chlapec: Nie. Je to nezmysel.

Dievča: Ja potrebujem tvoju pomoc.

Chlapec: Nemôžem.

Dievča: Ja si predstavujem, že sa stane delfínom. Ja som si istá, že za tým tunelom je to, čo si zaslúžiš. Delfíny sa neustále usmievajú a hvízdajú si.

Chlapec: Prepáč, nezvládam to.

Dievča: Žiaden delfín nikdy nie je sám a keď jedného napadne

nejaký žralok, ostatné ho bránia, aj keby mali sami zomrieť.

Chlapec: Utri si hlavu.

-

Kika: Halóoo, mackobrumkovia, už som domaaa!

Kamošky

v úkryte

Kika: Oni nesexovali.

Ika: A čo robili?

Kika: Plakali, chápeš to?

Ika: Mne sa to raz tiež stalo. Lebo som bola dojatá. A on sa potom tiež rozplakal, lebo si myslel, že plačem preto, lebo som bola panna. No debil. Ja som sa dojala, lebo mu na chrbte pri tých VZDYCHOCHHOREDOLÉ sedel pavúčik a ani sa nepohol.

Kika: Pavúčik! To sa môže stať len tebe, Ika! Ale toto bolo iné. Prečo chceli ísť práve do kúpeľky? Akože my máme najväčšiu vaňu v celej štvrti, podľa mňa väčšia vaňa ani neexistuje, lebo väčšia vaňa to už je plaváreň. Ja by som normálne mohla vyberať ku nám do kúpeľky vstupné, keď mi dôjde vreckové, prečo mi to doteraz nenapadlo?

Ika: Ja by som sa tak veľmi chcela zamilovať.

Kika: Ty čúza a do koho?

Ika: Do hocikoho, kto by bol už mal fázu debilizmu za sebou a rád by sa so mnou držal za ruky a nenosil by debilné mikyny ale pekné mikyny.

Kika: Všetci nosia debilné mikyny. Včera som zistila, že telinár nosí retro slipy!

Ika: Ja že prečo sa ti nedalo dovolať. Aké to bolo?

Kika: Nič nebolo. Ja sa nebudem zahadzovať s niekým, kto nosí slipy! Videla som mu do kabinetu.

Ika: Ty si ho fakt chcela zbalit'?

Kika: Ja som len nechcela ani skákať do diaľky, ani behať 12 minútovky ani hádzať kriketkou. Kriketka! Fuj. A okrem toho, v tejto škole som už zbalila každého, kto za niečo stál.

Ika: Prečo ťa to baví?

Kika: Zdám sa ti povrchná?

Ika: To je jedno, aká sa zdáš.

(zrazu)

Chlapec: Neviem ju nájsť. Nie je doma, NIEJENIKDE, kde by mohla alebo mala byť. Mám strach. Ja som ju včera nechal samú. Nemôžem vám povedať, čo je s ňou, ale MUSÍMEJUNÁJSŤ, musíme ju nájsť teraz.

Kika: Je v tom?

Chlapec: Je.

Kika: Bol si na stanici? Na moste? Na televíznej veži? V škole?

Chlapec: Bol, bol, bol. Bol som všade, odkiaľ je možné v tomto meste si ublížiť, tolko som nebehal sa posledných 5 rokov, ja už vôbec nemám plúca.

Ika: Bol si u nich v paneláku na streche?

Chlapec: Nie.

Kika: Štartujte tretry a padáme.

(beh)

Vyskočiť z kože

na dvanástom

vietor

Chlapec: Si tam? My sme tu, všetci traja. Kika, Ika a ja. Si tam?

-

Dievča: Nie.

Chlapec: Pod' dole, odfúkne ťa.

Dievča: Nejdem. Už nemám čas. Čas vypršal. 84. Už nemám ani hodinu, ani minútu, ČASNIČNEVYRIEŠIL.

Kika: Neskáč, ty čúza, nejako to vyriešime, spolu.

Ika: Aj keby si šla na potrat, my to chápeme.

Chlapec: On sa určite stane delfínom a určite sa na teba nehnevá.

Dievča: Hnevá sa, ja to cítim. Prepáčte. Rozhodnutia sú rozhodnutia, lebo sú rozhodnutia. Glm.

(skok)

Píp

zvuk

VeľkýDôležitýNemocničnýPrístroj: Pípípíp pípípíp pípípíp
pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp
pípípíp pípípíp.

KONIEC